

Krisztus Jézus meglátásáért¹ meg kell küzdenünk!

Énekek: 187; 196; 464; 468.

Köszöntés: Így szól a mi Urunk Jézus Krisztus!

„Aki titeket hallgat, engem hallgat, és aki titeket megvet, engem vet meg; és aki engem vet meg, azt veti meg, aki engem elküldött.”²

Bibliavlasás: „(A hét első napján, korán reggel, miután feltámadt, először a magdalai Máriának jelent meg, akiből hét ördögöt űzött ki. Ő elment, és megvitte a hírt követőinek, akik gyászoltak és sírtak. Amikor ezek meghallották, hogy ő él, és hogy Mária látta, nem hitték el. Ezután más alakban jelent meg közülük kettőnek útközben, amikor vidékre mentek. Ezek is elmentek, és megvitték a hírt a többieknek, de nekik sem hittek. Végül pedig megjelent magának a tizenegynek is, amikor asztalnál ültek, és szemükre vetette hitelenségüket, keményszívúságukat, hogy nem hittek azoknak, akik látták őt, miután feltámadt.” Márk 16: 9-14.

Alapige: A hét első napján, korán reggel, amikor még sötét volt, a magdalai Mária odament a sírhoz, és látta, hogy a kő el van véve a sírbolt elől. Elfutott tehát, elment Simon Péterhez és a másik tanítványhoz, akit Jézus szeretett, és így szólt hozzájuk: „Elvitték az Urat a sírból, és nem tudjuk, hova tették!” Elindult tehát Péter és a másik tanítvány, és elmentek a sírhoz. Együtt futott a kettő, de a másik tanítvány előrefutott, gyorsabban, mint Péter, és elsőnek ért a sírhoz. Előrehajolt, és látta, hogy ott fekszenek a lepedők, de mégsem ment be. Nyomában megérkezett Simon Péter is, bement a sírba, és látta, hogy a leplek ott fekszenek, és hogy az a kendő, amely a fején volt, nem a lepleknél fekszik, hanem külön összegöngyölítve, egy másik helyen. Akkor bement a másik tanítvány is, aki elsőnek ért a sírhoz, és látott, és hitt. Még nem értették ugyanis az Írást, hogy fel kell támadnia a halottak közül. A tanítványok ezután hazamentek. Mária pedig a sírbolton kívül állt és sírt. Amint ott sírt, behajolt a sírboltba, és látta, hogy két angyal ül ott fehérben, ahol előbb Jézus teste feküdt; az egyik fejtől, a másik meg lábtól. Azok így szóltak hozzá: „Asszony, miért sírsz?” Ő ezt felelte nekik: „Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.” Amikor ezt mondta, hátrafordult, és látta, hogy Jézus ott áll, de nem ismerte fel, hogy Jézus az. Jézus így szólt hozzá: „Asszony, miért sírsz? Kit keresel?” Ő azt gondolta, hogy a kertész az, ezért így szólt hozzá: „Uram, ha te vitted el őt, mondd meg nekem, hova tetted, és én elhozom.” Jézus nevén szólította: „Mária!” Az megfordult, és így szólt hozzá héberül: „Rabbuni!” - ami azt jelenti: Mester. Jézus ezt mondta neki: „Ne érints engem, mert még nem mentem fel az Atyához, hanem menj az én testvéreimhez, és mondd meg nekik: Felmegyek az én Atyámhoz, és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez, és a ti Istenetekhez.” Elment a magdalai Mária, és hírül adta a tanítványoknak: „Láttam az Urat!”, és hogy ezeket mondta neki. János 20: 11-18

¹ „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzá; mert **meg fogjuk őt látni**, amint van. És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.” 1Ján 3:2-3.

² Luk 10:16.

Krisztus Jézus meglátásáért meg kell küzdenünk. Az imént a 464. énekünkkel erről énekeltük: „Majd ha véget ér a harc, s megpihentetni akarsz: Megragadom jobbodat, s mennyországod befogad.”

Erről a harcról szól a magdalából való Mária története, ahogy a mi életünk is, azzal a különbséggel, hogy esetünkben ez a küzdelem éppen csak elkezdődött. A tegnapi, azaz a húsvét első napi istentiszteleten elhangzott, hogy mi nem láthatjuk feltámadott Urunkat a Jézus feltámadásának tanúi nélkül, a húsvéti asszonyok nélkül, a magdalából való Mária nélkül, akiből Jézus hét ördögöt űzött ki. Nem láthatjuk Krisztust az arimátiából való József édesanyja nélkül, Mária a Jézus anyja nélkül, a Jakab anyja nélkül, Salomé nélkül, vagy Johanna³ nélkül, aki Khúzának, a Heródes gondviselőjének felesége volt.⁴Továbbá nem láthatjuk az Urat Péter, Jakab és János apostolok nélkül, Tamás nélkül, az emmausi tanítványok nélkül, Máté, Márk, Lukács és János evangélisták nélkül és végül, de nem utolsó sorban Pál, vagy a többi apostol nélkül, az összes előttünk élő Jézusban reménykedő hithős⁵ nélkül,⁶ a reformátorok nélkül, a felmenőink nélkül, édesanyánk, apánk, nagymamáink és nagyapáink nélkül. Mert amikor mi Jézusra nézünk, akkor velünk együtt ők is, és amikor ők Krisztusra néztek, akkor velük együtt mi is Ő reá nézünk, és csak velük együtt látjuk Őt! Nagy veszedelemnek szolgáztatjuk ki magunkat, ha mi önmagunkban, az előbbtől egy teljesen különböző úton vágyjuk látni Üdvözítő Urunkat! Nincs más út!

Ha pedig valaki ezek után is azt meri mondani, gondolni és tevőlegesen is megcselekedni, hogy e szemtanúknak a Jézus látása csupán „csak hitelre méltatlan üres beszéd”, asszonyi fecsegés,⁷ azt kiszolgáltatatom magának az Úrnak, aki így szól:

- „Óh balgatagok és rest szívűek mindazoknak elhívására, amiket a próféták szóltak!”⁸ Miért háborodtatok meg, és miért támadnak szívetekben okoskodások?”⁹Hitetlenek és keményszívűek, miért nem hittetek azoknak, akik feltámadva láttak engem?”¹⁰

Mi tehát most figyeljünk erre az ígére és szívleljük meg mindazt, amit mennyei Atyánk a magdalából való Mária által mond nekünk!

Mária, aki a Názáreti Jézust, Istennek egyszülött Fiát, a Messiást, a mesterek Mesterét úgy ismerte meg, hogy az Úr hét ördögöt űzött ki belőle. Jézus előtt tehát Máriát hét ördög, hét démon tartotta valamely erős szenvedély, vagy éppenséggel több szenvedélynek is a rabláncán, naponta gyötörve, kínozva, hét akarat felé széttépve és szétszakítva. Jézus megkönyörült rajta és kiűzte belőle az őt fogva tartó ördögöket. Attól a pillanattól kezdve ennek a magdalai Máriának egyetlen szenvedélye és akarata Jézus Mester volt. Szenvedélyesen szeretett az Úr közelében lenni, a lábainál ülni és rajongva hallgatni Őt.

³ Luk 8:3.

⁴ „Valának pedig Mária Magdaléna, és Johanna, és a Jakab [anyja] Mária, és egyéb asszonyok ő velük, akik ezeket mondták az apostoloknak.” Luk 24:10

⁵ Zsidókhöz írt levél 11.

⁶ Mivel Isten mi felőlünk valami jobbról gondoskodott, hogy **nálunk nélkül** tökéletességre ne jussanak. Zsid 11:40

⁷ Luk 24:11 De az ő szavuk csak üres beszédnek látszék azok előtt; és nem hívének nekik.

⁸ Luk 24:25.

⁹ Luk 24:38

¹⁰ Márk 16: 14.

A hagyomány szerint ő volt az a bűnös asszony, aki a Simon farizeus házában olajjal kente meg Jézust, könnyeivel mosta és a hajával törölte meg az Úr lábát. Ő volt az a Mária, akinek Isten sok bűnt bocsátott meg, ezért a teljes lényét odaadva szeretette üdvözítő Istenét.

Márk szerint Mária ott volt korán reggel a kenetet vivő asszonyokkal az üres sírnál. Látta, hogy a kő el van hengerítve a sírbolt elől, és ezt azonnal hírül adta Simon Péternek és Jánosnak. Amikor Péter és János leellenőrizték a helyszínen e velük közölt hírt, megnézték az Úr halotti lepelét és a kendőt, amely az Úr fején volt. Mindezt látva, noha még nem értették az írást, hogy Jézusnak fel kell támadnia a halottak közül, ennek ellenére János látott és hitt, azaz tudta, hogy Jézus él.

A két tanítvány, a balzsamkenetet vivő asszonyok mind hazamentek, egyedül csak Mária maradt a temetőben a sírbolton kívül és sírt. Sírva nézett be másodszorra, vagy harmadszorra abba sírba és látta a fehér ruhás angyalokat ott, ahol előtte Jézus feküdt egyiket fejtől, másikat lábtól.

Ennek a Máriának minden könnycseppje a Jézuséi voltak, ő nem érte be részvétet nyilvánító angyalokkal. Máriának még a tűzláng tekintetű angyalok vigasztaláspróbálkozása sem volt elég jó. Könnyek közt vitázott velük.

- „Azért sírok, mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hogy hova helyezték!”

Mária úgy sír, hogy teljesen figyelmen kívül hagyja az angyalok vigasztalását, pedig hallhatta, hogy Jézus nincs a holtak közt, mert feltámadt, amint megígérte. Mária ezzel nem érte be. Holtan, vagy feltámadottan egyedül Jézust akarta!

Tanuljunk ettől a Máriától! Tanuljuk tőle a Jézus meglátásáért vívott küzdelmet! Egész életében ezt tette! Megküzdött démonokkal, ördögökkel, tűzláng tekintetű angyalokkal, felületes, közömbös tanítványokkal, sőt hitetlenül őt kinevető tanítványokkal is, kevéssel beérő tanítványokkal, mindennel, ami kevesebb mint Jézus Mester.

Ennek a Máriának nem volt elég azon tanítványtársai hite, amivel ők tudomásul vették, hogy Jézus nincs a holtak közt, mert feltámadt. Máriának nem volt elég az angyalok közvetítette hit sem, ő csakis a feltámadott Jézussal volt hajlandó megbékélni.

Máriát látva, akarva akaratlanul azt kérdezzük, hogy lehetséges egyáltalán így küzdeni Jézusért? Létezik ilyen elszántság, van ilyen mindent elsodró és félreállító emberi akarat? Jákob harcolt valahogy ehhez hasonlóan és elképesztő, hogy önmagánál mennyivel hatalmasabb erőket győzött le. A Jákob tusája ezzel a kinyilatkozással végződött, idézem:

„De fölkelt még azon az éjszakán, fogta két feleségét, két szolgálóját és tizenegy gyermekét, és átkelt a Jabbók-gázlónál. Fogta és átküldte őket a patakon, és átküldte mindenét. Jákob pedig ott maradt egyedül. Ekkor Valaki tusakodott vele egészen hajnalhasadtáig. De látta, hogy nem bír vele, ezért megütötte a csípője forgócsontját, és kificamodott Jákob csípőjének forgócsontja a tusakodás közben. Akkor ezt mondta Jákóbnak: Bocsáss el, mert hajnalodik! Ő azt felelte: Nem bocsátlak el, amíg meg nem áldasz engem. Ekkor megkérdezte tőle: Mi a neved? Ő így felelt: Jákob. Erre azt mondta: Nem Jákob lesz ezután a neved, hanem Izráel, mert küzdöttél Istennel és emberekkel, és győztél. Jákob ezt kérte: Mondd meg nekem a nevedet! De ő ezt mondta: Miért kérdezed a nevemet? És megáldotta őt.”¹¹

¹¹ 1Móz 32:23-30.

Nos, megtudná-e valaki mondani, hogy ez a törekeny asszony a könnyeivel nálánál mennyivel hatalmasabb erőket győzött le? Küzdött ördögökkel, angyalokkal, emberekkel és mindezeket keresztül magával Istennel. Hihetetlen, de igaz, hogy maga az Úr mondja ki: Izrael vagy, te győztél! A te hited megtartott téged!

Tanuljuk meg Máriától ezt a lényegre törő szent akaratot! Tanuljuk meg tőle a testté lett Ige megismerésének, látásának olthatatlan vágyát! Tegyük mindennapi imánk tárgyává és szüntelenül kérjük Istentől, a Jézus Krisztus nevében, mert Máriának ez a húsvét reggeli akarata és vágya teljesen azonos már az Isten Fia Jézus akaratával és vágyával, melyeknek maga az Isten sem tud ellene állni, mert Ő maga is Ilyen imádókat keres magának az Ő imádóiul. János 4, 23. Nem is állt ellene, hanem engedett neki, és ez bizony felforgat a befolyásolható szuverén Istennel kapcsolatos minden felfogást, teológiát.

Történetünkben Jézus előlépett az emberi létmód és az angyalok eltakarta fátylai¹² mögül, de Mária a könnyfátyla miatt temetőgondnoknak, kertésznek látta Jézust. Hát nem ezt akarta Mária, hogy lássa végre Jézust? Miért csapja akkor be őt a saját szeme?

Azért, hogy megértsed, hogy a feltámadott Jézussal kapcsolatosan még a saját szemünk sem adhat bizonyosságot. János, aki rendkívüli megfigyelő volt és emberi kereteinket szétfeszítő dimenzióban tárja eléink írásaiban a krisztuseseményt, a feltámadott Krisztussal és a saját újjáteremtésünkkel kapcsolatosan a következőket tanította:

Tudjuk, hogy amikor a feltámadás bekövetkeztével nyilvánvalóvá lesz, hogy mivé leszünk, bizonyos, hogy hasonlóvá leszünk Ő hozzá, mert akkor olyannak fogjuk látni Őt, amilyen valójában.¹³ János két lényeges dologra hívja fel a figyelmünket.

Az egyik, hogy bizonyos, tudván tudjuk, hogy most mi az Isten gyermekei vagyunk a Krisztus Jézusba vetett bizalom és a nekünk adott kegyelem által. Ez a mostani új-régi állapotunk viszont most még nem teszi lehetővé, hogy Üdvözítő Urunkat olyannak lássuk, amilyen valójában. Ezzel a megismeréssel a feltámadásig kell kitartó türelemmel várnunk. Dicsőségesen feltámadott létállapotunkban fogjuk Krisztus olyannak látni amilyen valójában. Amikor tehát nyilvánvaló lesz, hogy az Isten új teremtményeiként mi magunk is milyenek leszünk, akkor fogjuk Üdvözítőnket is olyannak látni amilyen valójában. Addig az óráig és napig viszont a hit, a Jézus hitének segítségével jutunk el, az pedig kő kemény küzdelem.

A második dolog pedig, amit János a szívünkre helyez, az elsőből következik, és az nem más, mint hogy most az Isten szeretett gyermekeiként, bármennyire szeretnénk is, de nem vagyunk képesek Üdvözítőnket olyannak látnunk, amilyen valójában, ezért most is Isten maga siet a segítségünkre! Kálvin minderről ezt mondja:

„(Isten) most kinek-kinek önfelfogásához érkezik. Mert bár az istentelenek nem tudnak arra készíteni, hogy elvessük reménységünket, a jelenlegi helyzet mégis igen távol esik Isten gyermekeinek dicsőségétől. Mert, ami a testet illeti, por és hamu vagyunk, a halál szüntelen a szemünk előtt forog, s közben ezer meg ezer nyomorúságnak vagyunk kitéve, a lelkünket pedig számtalan baj gyötri, ekként hát magunkban mindig poklot látunk. Ezért is még inkább szükséges, hogy minden érzésünkkel elforduljunk a jelen dolgok szemléletétől, hogy a körös-

¹² „(...) akkor válik végre láthatóvá isten fennsége, amely most rejtve van, ha ennek a halandó és romlandó természetnek a fátyola eltávolíttatik.” Kálvin János: Katolikus levelek magyarázata, Kiadaja a Magyarországi Református egyház Kálvin János Kiadója Budapest 2003, o. 175.

¹³ Vö. az 1János 3: 1-2 verseivel!

körül szorongató és szinte már-már elborító nyomorúságok meg ne fosszanak a most még rejtőzködő boldogság bizodaljától. Az apostol gondolata ugyanis az, hogy elvétjük a dolgot, ha a jelenlegi helyzet alapján értékeljük azt, amit Isten adott nekünk; éppen ellenkezőleg, megingathatatlan hittel kell megtartanunk azt, ami most még nem látszik.¹⁴ (...) Ugyanazt tanítja, mint Pál a Kol 3, 3-4- ben, ahol azt mondja, hogy: a ti életetek el van rejtve Krisztussal együtt, hogy amikor Krisztus megjelenik, akkor ti is vele együtt megjelenetek dicsőségben. Hitünk ugyanis nem állhat meg másként, csak ha Krisztus eljövételére tekint. (...) Mondom tehát: hitünk megtartásának egyedüli módja az, ha türelemmel várakozunk a számunkra megígért életre. Aki (ettől a) Krisztustól csak egy hajszálnyira is elhajlik, nyomban el fogja őt hagyni.¹⁵ (...) Ám amikor Isten képe megújul bennünk, szemet nyerünk Isten meglátására.¹⁶

Most már csak az a kérdés, hogy hol van kinek-kinek a saját, személyes *önfelfogása*? Hol van az a hely, ahol Jézus szemtől szemben áll vele szembe, ahol teljesen leplezetlenek vagyunk Ő előtt? Nos, ez a hely ott van bennünk, ahol Istennek Fia úgy jelenik meg, hogy elveszi a bűneinket. (1Jn 3, 5)

Eloolvasva a tanítványok Jézussal való találkozását megdöbbenve és értetlenül állunk a tényekkel szemben, mert a tanítványok megfogják a feltámadott Jézus húsát és csontját és még akkor is kételkednek,¹⁷ egyetlen saját érzékszervi tapasztalatuk sem volt képes meggyőzni őket, 100%-os bizonyosságra segíteni őket. Mit mond erről Pál? Két dolgot!

- „Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről színre, most töredékes az ismeret, akkor pedig úgy fogok ismerni, ahogyan engem is megismert Isten,” vagy ahogyan a régebbi Károlyi fordításban áll, e megismerést önmagunkra is vonatkoztatva; „*amint én is megismertettem.*”¹⁸
- „Azért mi ezentúl senkit sem ismerünk test szerint; sőt ha ismertük is Krisztust test szerint, de már többé nem ismerjük. Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtetés [az]; a régiek elmúltak, íme, újjá lett minden. Mindez pedig Istentől van, aki minket magával megbékéltetett a Jézus Krisztus által, és aki nekünk adta a békéltetés szolgálatát (...).”¹⁹

Mi tehát az a tükör, aminek hiányában még homályos látásra és töredékes ismeretre sem lenne semmi esélyünk és lehetőségünk? Az, amit a bevezetőben hallottunk, tudniillik hogy mi, vagyis Jézusnak mai tanítványai, a mennyei Atya gyermekei, az Istennek e mostani egyháza és a Krisztus vértanúi által, velük együtt, csakis együtt látjuk és ismerjük Krisztust! Ez pedig kő kemény harc és küzdelem, amilyen a magdali Máriáé is volt!

Pál sem könnyíti meg a dolgunkat, amikor erről a hitről így szól:

„Tehát mindenkor bizakodunk, és tudjuk, hogy amíg a testben lakunk, távol lakunk az Úrtól; mert hitben járunk, nem látásban.”²⁰

¹⁴ Kálvin János: A katolikus levelek magyarázata, Kiadja a Magyarországi Református Egyház Kálvin János Kiadója Budapest, 2013. o. 173-174.

¹⁵ Uo.

¹⁶ Uo. oldal 175.

¹⁷ A tizenegy tanítvány pedig elméne Galileába, a hegyre, ahová Jézus rendelte vala őket. És mikor megláták őt, leborulának előtte; némelyek pedig *kételkedének*. Mt 28: 16-17.

¹⁸ 1Kor 13: 12

¹⁹ 2Kor 5: 16 – 18.

²⁰ 2Kor 5: 6-7.

Mit mond Pál? Ház ezt, amit Kálvin így fogalmazott meg!

„Mert amíg hitben járunk, addig távol vagyunk az Úrtól – tanítja Pál (2Kor 5, 6).”²¹

Mindez csak egyet jelent a mi számunkra, azt tudni illik, hogy amikor a hit által a lehető legközelebb vagyunk az Isten evangéliumához, igazságához és magához az Úrhoz, akkor is hatalmas szakadék, távolság van köztünk és Isten között. Mert Isten „valahányszor láthatóvá tette magát az atyák (a tanítványok, a gyülekezet, az Ő egyháza) számára, nem a maga lényegi vallóságában (...), hanem a mi lényegi valóságunkhoz alkalmazkodva tette. Ő tehát testté lett,²² elveszetté lett,²³ hogy megtalálja az elvesztettet,²⁴ bűnné lett,²⁵ hogy megtalálja és megtartsa bűnöst, átokká lett,²⁶ hallgatássá lett,²⁷ a halálunkká lett,²⁸ a keresztfának halálában „én” lett, vagyis az lett Ő belőle, aki a bűnben én voltam.

Mi kapcsolta össze Máriában a régi és az új, a nagypénteki és a húsvéti Jézust? Mi volt az a bizonyos állandó, ami ugyanaz volt a Názáreti Jézusban is, mint a feltámadott Krisztusban, sőt a nagypénteki és a húsvét Máriában is? Az elveszettség mindennél valóságosabb egzisztenciális tudta és érzülete, *kinek-kinek önfelfogása* és az, ahogyan Jézus ebben az állapotban a nevén szólította őt: MÁRIA! „Ha tehát mi nem jutunk el ennek az elveszettségnek (önfelfogására) önmagunkra és a Pásztorra vonatkozó felismeréséig, soha nem leszünk teljesen az Övéi, és soha nem lesz az egyház a Krisztus testévé”,²⁹ mert Mennyei Atyánkat és a mi Urunk Jézus Krisztust csak és kizárólag eben az elveszett lényünkben láthatjuk és ismerhetjük meg, mert abba *testesedett bele* az Isten Egyszülöttje! A valóságnak egyedül csak ezen a helyén és területén halljuk Krisztust, amint kit-kit személyesen a saját nevén szólít meg. Egyedül csak ez a megszólítás képes bennünket megfordítani bármely vakságunkból és minden Isten tükre (= egyház és evangélium) nélküli tévelygésünkéből! Egyedül Jézusnak ez az elevenünkbe és ugyanakkor halálunkba vágó nevünkön szólítása³⁰ képes bennünket az egy igaz, élő és valóságos Isten igaz imádoivá tenni, hogy *Lélekben és*

²¹ Kálvin János: Katolikus levelek magyarázata, Kiadaja a Magyarországi Református egyház Kálvin János Kiadója Budapest 2003, o. 175.

²² És az Ige testté lett és lakozék mi közöttünk (és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét), aki teljes vala kegyelemmel és igazsággal. Ján 1:14.

²³ Ferenc: Méz a sziklából, Koinónia Kolozsvár 2003, április 20.

²⁴ Mert az embernek Fia azért jött, hogy megtartsa, ami elveszett (...). Máté 18:11. Vö. „Mert ez az én fiam meghalt, és feltámadott; elveszett, és megtaláltatott. Kezdenék azért vigadni.” Luk 15:24 és 19: 10.

²⁵ „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk ő benne.” 2Kor 5:21

²⁶ „Krisztus váltott meg minket a törvény átkától, átokká levén értünk; mert meg van írva: Átkozott minden, aki fán függ: Hogy az Ábrahám áldása Krisztus Jézusban legyen a pogányokon, hogy a Lélek ígértét elnyerjük hit által. Gal 3:13-14.

²⁷ <http://www.refdunantul.hu/lap/vorosbereny/letoltes/lista/igehirdetesek-2017/>

²⁸ Róm 6:3-8.

²⁹ Visky Ferenc: Méz a sziklából, Koinónia Kolozsvár 2003, április 20.

³⁰ Ne csodálkozzatok ezen (János 5: 28), hanem vegyük komolyan a halottakat megszólító Isten Fiát! Egyetlen szava életre keltette a Jairus leányát, naini özvegy fiát és a Betániából való barátját, Lázárt. Ő az, akinek hatalma van megszólítani a holtakat: „Tudom a te dolgaiddat, hogy az a neved, hogy élsz, de halott vagy. Vigyázz, és erősítsd meg a többieket, akik haló félben vannak; mert nem találtam a te cselekedeteidet Isten előtt teljeseknek.” Jel 3:1-2.

Bizony, bizony mondom nektek, hogy eljő az idő, és az most vagyon, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, élnek. Mert amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában: És hatalmat ada neki az ítélettelre is, mivelhogy embernek fia. Ne csodálkozzatok ezen: mert eljő az óra, amelyben mindazok, akik a koporsókban vannak, meghallják az ő szavát, És kijönek; (...)!” Ján 5:25-29.

*igazságban*³¹ imádjuk mennyei szerető Atyánkat! Az a megszólítás, ahogy például a megtévedt és kételkedő Tamást szólította meg és hívta a sebhelyeihez, minek következtében ez a tanítvány összeomlott a Jézus lábánál és teljes lényéből imádta az Istent.³² „Egyszóval: Isten most nem úgy teszi láthatóvá magát számunkra, amint van, hanem amilyennek mi vagyunk képesek őt felfogni. (...) Így beteljesedik, ami Mózesnél olvasható (2Mózes 33,23), hogy mi csak mintegy hátulról láthatjuk Istent arcainak túlárado dicsfénye miatt.”³³ És mivel „Isten még azt is kijelenti egyetemesen az emberekről Mózesnél (2Mózes 33,20), hogy: *Nem láthat engem ember úgy, hogy életbe maradjon*”, szükségszerű, hogy a Krisztus megismerésében, az Úr halálával meghalljunk! Ezt a Krisztussal *megtörtént együtt meghalást* tudatosítja bennünk Pál apostol is, amikor így szól:

„Avagy nem tudjátok-e, hogy akik megkeresztelkedtünk Krisztus Jézusba, az ő halálába keresztelkedtünk meg? Eltemettünk azért ő vele együtt a keresztség által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk. Mert ha az ő halálának hasonlatossága szerint vele eggyé lettünk, bizonyára feltámadásáé szerint is [azok] leszünk. Tudván azt, hogy a mi ő emberünk ő vele megfeszítettett, hogy megerőtlenüljön a bűnnek teste, hogy ezután ne szolgáljunk a bűnnek: Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Hogyha pedig meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élünk is ő vele.” Róm 6:3-8.

Húsvétkor tehát a feltámadott Jézus úgy jelentette ki magát Máriának és úgy ismertette fel magát vele, hogy a nevén szólította. A nevén szólítva őt azonnal a megbékéltetés szolgálatába is állította. Mária a felismerés örömeiben még sokáig ujjongani szertett volna a Jézus lábánál, de Jézus rövidre szabta Máriának ezt az ujjongó Isten imádatát.

- Ebből most ennyi elég, és ha még akarsz belőle, akkor eredj az én testvéreimhez, akik téged hitetlenül és kételkedve néhány órával előbb még kinevettek. Menj és mond meg nekik, hogy felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez!

Figyeltél? Egy kis idő, és a féltő, síró, hitetlenül megbántó tanítványok mivé lettek a Jézus feltámadása és a Feltámadott igéje által? Kimondom: Ők a Jézus Krisztus vérszerinti, azaz lényeg-szerint testvéreivé lettek, „akik nem vérből, sem a testnek akaratából, sem a férfinak indulatjából, hanem Istentől születtek.” Ján 1:13. Testvér, mert a te Atyád és a feltámadott Jézus Atyja, sőt a rettegő és síró tanítványok atyja is, maga a Mindenható Atya Isten! Oh, milyen csodálatos örömhír? Boruljunk le imádván imádjuk Istent! Ámen.

Áldás: „Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlókká leszünk Ő hozzát; mert meg fogjuk őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta.” 1Ján 3:2-3.

³¹ De eljő az óra, és az most vagyon, amikor az igazi imádók *lélekben, és igazságban imádják az Atyát*: mert az Atya is ilyeneket keres, az ő imádóit. Az Isten lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy lélekben és igazságban imádják. Ján 4:23-24.

³² János 20: 24-29!

³³ Kálvin János: Katolikus levelek magyarázata, Kiadaja a Magyarországi Református egyház Kálvin János Kiadója Budapest 2003, o. 175.